

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2168/2019
30.10.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЋЋ, ЕЕ, ЖЖ, ЗЗ и ИИ, сви из ..., чији је заједнички пуномоћник Јован Станојевић, адвокат из ..., против туженог ЈЈ, чији је пуномоћник Иван Тодоровић, адвокат из ..., ради исплате дела зараде и уплате доприноса, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 бр. 3563/18 од 05.03.2019. године, на седници одржаној дана 30.10.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 бр. 3563/18 од 05.03.2019. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожаревцу П1 број 223/18 од 07.08.2018. године, ставовима 1-10 изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев сваког од тужилаца, којим је тражено да се тужени обавезе да им на име мање исплаћене нето зараде по основу стимулације за период од 01.07.2006. године до 30.06.2009. године, исплати износе ближе наведене у овим ставовима изреке, са припадајућом каматом почев од 30.07.2009. године, као и да им уплати разлику прописаних доприноса наведени износ Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање. Ставом 11 изреке, обавезане су тужиоци да туженом накнаде трошкове парничног поступка у износу од 568.300,00 динара, односно свако од тужилаца износ од по 47.358,33 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 бр. 3563/18 од 05.03.2019. године, преиначена је пресуда Основног суда у Пожаревцу П1 број 223/18 од 07.08.2018. године, тако што је усвојен тужбени захтев сваког од тужилаца и обавезана тужена на накнаду трошкова парничног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11...87/18), па је нашао да је ревизија туженог неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредбе парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку, тужиоци су у радном односу код туженог на неодређено време, при чему раде на пословима виљушкарите и утоварног радника. Уговором о раду из 2007. године, предвиђено је да се зарада запослених формира од зараде коју запослени оствари за обављени рад и време проведено на раду, затим од увећане зараде по основу радног учинка, накнаде зараде, те од осталих примања из добити. Сличан начин формирања зараде је био предвиђен и Појединачним колективним уговором туженог који се примењује од 21.03.2007. године а који је донет 12.03.2007. године. Чланом 34 Посебног колективног уговора прописано је да се месечна зарада запослених чији рад није нормиран израчунава тако што се уговорена основна зарада помножи са вредношћу бода, да се део зараде запосленог за радни учинак утврђује на основу квалитета и обима обављеног посла као и односа запосленог према радним обавезама, према оцини надлежног директора, а уз сагласност генералног директора, док се део зараде запослених чији рад је нормиран утврђује на основу процента испуњења појединачних или групних норми. Решењем Одбора извршних директора туженог, број 13/2443 од 05.10.2006. године, одређено је, поред осталог, да ће се убудуће приликом обрачуна зараде радни учинак запослених чији рад није нормиран мерити квалитетом на основу критеријума, који су ближе наведени у овом решењу (као што су на пр. квалитет обављеног посла, однос према радним обавезама итд.). Надање, истим решењем било је предвиђено да увећање зараде по основу радног учинка не може бити веће од 30% од основне цене рада, те да ће се до утврђивања нових норми магацинских радника на обрачун варјабилног дела зараде примењивати критеријум радног учинка из тачке 4 овог решења. Коначно, образована је радна група са задатком да најкасније до 01.12.2006. године изрази методологију обрачуна зарада и да исту достави рачуноводству.

Дана 03.11.2009. године, код туженог је донет нови Појединачни колективни уговор, са почетком примене од 04.01.2010. године, којим је у члану 45. утврђено да се зарада за обављени рад и време проведено на раду утврђује на основу основне зараде, дела зараде за радни учинак и увећане зараде, при чему је чланом 51. став 5. овог Колективног уговора утврђено да су учесници сагласни да се Правилник о нормативима и стандардима рада, односно критеријумима за утврђивање радног учинка припреми и усвоји, уз сагласност синдиката, у року од два месеца, почев од дана закључења овог уговора, те да се до његовог ступања на снагу примењују постојећи нормативи и стандарди рада, односно критеријуми и мерила утврђени претходним Колективним уговором код послодавца. У утуженом периоду, тужени је тужиоцима исплаћивао зараду по основу радног учинка у

складу са одредбом члана 34. став 5. колективног уговора, као и на основу решења Одбора извршних директора од 05.10.2006. године, што је подразумевало то да се запослени међу којима су и тужиоци третирају као запослени чији рад није нормиран и поред чињенице да је 02.11.2006. године код туженог утврђен предлог обрачуна зарада у магацину готових производа и магацину сировине и амбалаже. Такође, током првостепеног поступка, вештачењем је утврђена висина потраживања тужилаца на основу просечно остварене норме магацинских радника и на основу предлога обрачуна зарада у магацину готових производа и магацину сировине и амбалаже.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио тужбене захтеве тужилаца из разлога што послови које су тужиоци обављали у утуженом периоду нису нормирани, из ког разлога је висина зараде тужиоца обрачуната узимајући у обзир ограничење зараде по основу радног учинка који не може бити већи од 35% од основне цене рада, а како је то предвиђено тачком 5. решења Одбора директора туженог 05.10.2006. године.

Апелациони суд у Крагујевцу је својом одлуком Гж1 3563/18 од 05.03.2019. године, преиначио првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев тужилаца, образлажући своју одлуку тиме да на основу члана 8. Уговора о раду, на основу чланова 32. и 34. Појединачног колективног уговора туженог из 2007. године, односно чланова 45. и 51. Појединачног колективног уговора туженог из 2009. године, као и решења туженог од 05.10.2006. године, тужиоцима за спорни период припада део зараде за радни учинак, из разлога што тужени није доставио доказ о томе да је поступајући по Појединачном колективном уговору из 2009. године, тужени усвојио Правилник о нормативима и стандардима рада, односно утврдио критеријуме и мерила за утврђивање радног учинка запослених чији рад није нормиран. Решење директора од 05.10.2006. године као и предлог обрачуна зарада у магацину од 02.11.2006. године, суштински, представљају акте којима је тужени установио мерило за вредновање зарада по основу радног учинка. Како ови акти нису у супротности са појединачним колективним уговорима, нити са чланом 107. Закона о раду, то тужиоци имају право на исплату неисплаћеног дела зараде по основу радног учинка за утужени период, као и на разлику између досуђених и припадајућих доприноса, све на основу члана 51. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање.

Правилно је другостепени суд поступио када је преиначио првостепену одлуку и усвојио тужбени захтев тужилаца.

Неосновано се ревизијским наводима указује на то да је од октобра 2006. па надаље, само рад запослених у производњи, продаваца на терену и возача теретних возила обрачунаван у складу са унапред постављеним нормативима, а да је радни учинак свих запослених изражаван у процентима и мерен у складу са критеријумима садржан у колективним уговорима послодавца. Наиме, управо је Појединачним колективним уговором туженог из 2009. године била прописана обавеза за послодавца да усвоји Правилник о нормативима и стандардима рада, односно критеријумима и мерилима за утврђивање радног учинка, којим би одредио нормативе, стандарде и друга мерила за утврђивање радног учинка запослених чији рад није нормиран. Како послодавац није извршио ову своју обавезу, у одсуству овог Правилника, у складу са чланом 51. Колективног

уговора, ради утврђивања радног учинка примењивани су постојећи нормативи и стандарди рада. Управо применом ових норматива и стандарда рада, код послодавца је дана 02.11.2006. године, утврђен предлог обрачуна зарада у магацину готових производа и магацину сировине и амбалаже, који акт није у супротности са Појединачним колективним уговором код послодавца, ни са чланом 107. Закона о раду, из кога разлога је правилно другостепени суд поступио када је усвојио тужбени захтев тужилаца и висину зараде утврдио на основу просечно остварене норме магацинских радника и на основу предлога обрачуна зараде у магацину готових производа и магацина сировине и амбалаже, односно на основу предлога туженог од 02.11.2006. године.

Имајући у виду изнете разлоге, одлучено је као у изрецио применом одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

Како је ревизија туженог одбијена као неоснована, одбијен је и његов захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић